ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 23.02.2005
COM(2005) 63 τελικό

ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

βάσει του άρθρου 34 της απόφασης-πλαισίου του Συμβουλίου της 13 Ιουνίου 2002 για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών

{SEC(2005) 267}

1. ΜΕΘΟΔΟΣ

Κατ' εφαρμογή του άρθρου 34 της απόφασης-πλαισίου του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών[1], η Επιτροπή υποβάλει την παρούσα έκθεση αξιολόγησης της εφαρμογής της εν λόγω πράξης (στη συνέχεια «η απόφαση-πλαίσιο»). Ο στόχος της αξιολόγησης αυτής είναι σημαντικός, δεδομένου ότι το ένταλμα σύλληψης αποτελεί το πρώτο και πιο συμβολικό μέτρο για την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης.

Τα κριτήρια αξιολόγησης που εφαρμόστηκαν από την Επιτροπή για τους σκοπούς της παρούσας έκθεσης είναι, αφενός, τα γενικά κριτήρια που χρησιμοποιούνται συνήθως για την αξιολόγηση της εφαρμογής των αποφάσεων πλαισίων (χρησιμότητα, διαφάνεια και ασφάλεια δικαίου, πλήρης εφαρμογή, τήρηση της προθεσμίας μεταφοράς)[2], και, αφετέρου, τα ειδικά κριτήρια του εντάλματος σύλληψης που είναι κυρίως ο δικαστικός του χαρακτήρας, η αποτελεσματικότητα και η ταχύτητα.

Για την εκπόνηση της παρούσας έκθεσης, η Επιτροπή βασίζεται κατά κύριο λόγο στις εθνικές διατάξεις με τις οποίες τίθεται σε εφαρμογή το ένταλμα σύλληψης, το κείμενο των οποίων της έχει κοινοποιηθεί από τα κράτη μέλη (άρθρο 34-2), και στις συμπληρωματικές πληροφορίες που έχουν διαβιβαστεί από το Συμβούλιο (άρθρο 34-3), κυρίως απαντήσεις στα ερωτηματολόγια της προεδρίας του Συμβουλίου[3] προς τα κράτη μέλη.

Εξάλλου, η Επιτροπή επεδίωξε να συμπληρώσει τις πληροφορίες της, αφενός, χρησιμοποιώντας τις απαντήσεις που δόθηκαν στο ερωτηματολόγιο του ευρωπαϊκού δικαστικού δικτύου το οποίο αφορούσε την εφαρμογή στην πράξη του εντάλματος σύλληψης, μέχρι την 1.9.2004, και, αφετέρου, αναπτύσσοντας διμερή διάλογο με τα εθνικά σημεία επαφής που ορίστηκαν για τον σκοπό αυτό. Το περιεχόμενο της παρούσας έκθεσης και του παραρτήματός της έχει ωστόσο επηρεαστεί από τις πολυάριθμες καθυστερήσεις και ανεπάρκειες κατά τη διαβίβαση, την άνιση ποιότητα των πληροφοριών που συγκεντρώθηκαν και την περιορισμένη χρονικά περίοδο που εξετάστηκε.[4]

2. ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

2.1. Μια διαδικασία παράδοσης που διενεργείται κατά κύριο λόγο μεταξύ των δικαστικών αρχών των κρατών μελών

2.1.1. Μια καθυστερημένη εφαρμογή η οποία όμως έχει πλέον σχεδόν γενικευθεί

Το ένταλμα σύλληψης τέθηκε σε εφαρμογή από 24 κράτη μέλη με καθυστέρηση που έφθασε μέχρι 8 μήνες (CZ, DE). Τα μισά μόνο κράτη τήρησαν την ορισθείσα προθεσμία (BE, DK, ES, IE, CY, LT, HU, PL, PT, SI, FI, SE, UK). Η καθυστέρηση αυτή προκάλεσε παροδικές δυσχέρειες.

---

1 ΕΕ L 190 της 18.7.2002, σ. 1.
2 COM(2001)771 της 13.12.2001, σημείο 1.2.2.
3 COPEN 96 της 10.10.2003 και COPEN 94 της 26.7.2004.
4 SEC(2005)267

Ωστόσο, την 1η Νοεμβρίου 2004, όλα τα κράτη μέλη είχαν μεταφέρει την απόφαση-πλαίσιο, με εξαίρεση την Ιταλία όπου συνεχίζονται ακόμη οι εργασίες στο Κοινοβούλιο. Πολλά κράτη μέλη χρειάστηκε να αναθεωρήσουν τα συντάγματά τους για την εν λόγω μεταφορά. Όλα τα κράτη εξέδωσαν ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις. Ωστόσο, ορισμένα (ιδίως DK και EE) δεν προέβλεψαν υποχρεωτικό χαρακτήρα, για ορισμένες διατάξεις, και για το λόγο αυτό δεν πληροίται η απαίτηση της ασφάλειας δικαίου.

Στην πράξη, από την 1η Ιανουαρίου 2004, 8 κράτη μέλη έθεσαν μεταξύ τους σε εφαρμογή τις διατάξεις του εντάλματος σύλληψης· ο αριθμός των κρατών ανήλθε σε 16 την ημερομηνία της διεύρυνσης και σε 24 από τις 14.1.2005, ημερομηνία κατά την οποία τέθηκαν σε ισχύ στην CZ.

Το 2004, το ένταλμα σύλληψης αντικατέστησε προοδευτικά την έκδοση μεταξύ των κρατών μελών και φαίνεται να την έχει ξεπεράσει αριθμητικά. Ελάχιστα είναι τα κράτη μέλη που προέβησαν στον περιορισμό του χρονικού ή καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής του. Όσον αφορά το χρονικό πεδίο, ορισμένα κράτη το περιόρισαν σύμφωνα με την απόφαση-πλαίσιο, μόλις αυτή εκδόθηκε, προβλέποντας ότι δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε γεγονότα προγενέστερα μιας συγκεκριμένης ημερομηνίας (άρθρο 32 / FR, IT, AT). Ωστόσο, άλλα κράτη προέβησαν στον εν λόγω περιορισμό χωρίς να τηρούν την απόφαση-πλαίσιο, είτε όσον αφορά τη διαδικασία (άρθρο 32 / (CZ, LU, SI), είτε το περιεχόμενο του περιορισμού (CZ, LU) είτε ακόμη την ημερομηνία έναρξης ισχύος (CZ). Κατά συνέπεια, οι αιτήσεις έκδοσης που συνεχίζουν να υποβάλλουν τα εν λόγω κράτη κινδυνεύουν να απορριφθούν από τα υπόλοιπα κράτη μέλη.

Τις υποχρεώσεις τους παρέβησαν επίσης τα κράτη μέλη που περιόρισαν το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής όσον αφορά είτε τα ελάχιστα όρια που προβλέπονται για τις ποινές (άρθρο 2 / NL, AT, PL ·άρθρο 4-7β / UK), είτε ορισμένες κατηγορίες αξιόποινων πράξεων για τις οποίες επανέφεραν (άρθρο 2 / BE, PL, SI) ή διακινδύνευσαν να επαναφέρουν (EE, EL, FR) τον έλεγχο του διττού αξιόποινου της πράξης. Ωστόσο, κατά το παρόν στάδιο δεν έχουν ανακύψει σημαντικές δυσκολίες όσον αφορά την μεταφορά του καταλόγου των 32 κατηγοριών αξιόποινων πράξεων για τις οποίες καταργείται το διττό αξιόποινο. Είναι ωστόσο λυπηρό το γεγονός ότι ορισμένα κράτη μέλη θεώρησαν ότι η μεταφορά δεν αφορούσε την απόπειρα και τη συνέργεια (άρθρο 2 / EE, IE).

2.1.2. Μια διαδικασία παράδοσης που διενεργείται ουσιαστικά μεταξύ δικαστικών αρχών

Η παράδοση καταζητούμενων ατόμων μεταξύ κρατών μελών, κατ' εφαρμογή της απόφασης-πλαισίου (άρθρο 1-1), είναι πλέον μια διαδικασία που διενεργείται εξ ολοκλήρου μεταξύ δικαστικών αρχών. Αυτό αποδεικνύεται για παράδειγμα από το γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία των κρατών μελών επιτρέπει την **άμεση επαφή μεταξύ των δικαστικών αρχών**, κατά τα διάφορα στάδια της διαδικασίας (άρθρα 9-1, 15 και 23). Ωστόσο, ορισμένα κράτη μέλη έχουν ορίσει μια εκτελεστική αρχή ως αρμόδια δικαστική αρχή εν όλω (άρθρο 6/ DK) ή εν μέρει (EE, LV, LT, FI, SE).

Η επιτρεπόμενη από την απόφαση-πλαίσιο προσφυγή σε **κεντρική αρχή** η οποία έχει αναλάβει κατ' αποκλειστικότητα τη διαβίβαση, επιλέχθηκε από μια μειοψηφία κρατών (άρθρο 7 / EE, IE, HU, MT, UK). Υπάρχουν ωστόσο δυστυχώς περιπτώσεις στις οποίες οι αρμοδιότητες για τη λήψη αποφάσεων που έχουν ανατεθεί στις

κεντρικές αρχές ξεπερνούν τον απλό επικουρικό ρόλο που προβλέπει γι' αυτές η απόφαση-πλαίσιο (EE, IE).

2.1.3. Μια προοδευτική σύνδεση με το εξωτερικό καθεστώς της έκδοσης

Ενώ οι παραδόσεις μεταξύ κρατών μελών διέπονται στα ουσιαστικά τους μέρη από το ένταλμα σύλληψης, ο διατακτικός μηχανισμός της Ένωσης ενσωματώνεται με μεγαλύτερη βραδύτητα στο σύστημα των διεθνών κανόνων (άρθρο 21 / MT · άρθρο 28 / LT).

Δεν έχουν ακόμη κοινοποιήσει όλα τα κράτη μέλη το νέο τους καθεστώς στο Συμβούλιο της Ευρώπης (άρθρο 28 της ευρωπαϊκής σύμβασης για την έκδοση της 13.12.1957). Η παράλειψη αυτή πρέπει ωστόσο να είναι παροδική.[5]

2.2. Μια πιο αποτελεσματική και ταχεία διαδικασία που σέβεται τις θεμελιώδεις εγγυήσεις

2.2.1. Παραδόσεις που γίνονται ευκολότερα αποδεκτές

Η απόφαση-πλαίσιο που αποτελεί εγγύηση για μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα περιορίζει τους λόγους άρνησης της παράδοσης μεταξύ κρατών μελών αποκλείοντας κάθε απόφαση που βασίζεται σε πολιτική σκοπιμότητα. Σε γενικές γραμμές έχει τηρηθεί το πλαίσιο που ορίζεται από την απόφαση. Πράγματι, η αποτελεσματικότητα του εντάλματος σύλληψης μπορεί να εκτιμηθεί προσωρινά από τα 2.603 εκδοθέντα εντάλματα, τα 653 άτομα που συνελήφθησαν και τα 104 άτομα που είχαν παραδοθεί μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2004. Πρέπει εξάλλου να επισημανθεί ότι, στο σύνολο των ενταλμάτων που εκδόθηκαν, ο αριθμός των περιπτώσεων άρνησης εκτέλεσης είναι μέχρι σήμερα περιορισμένος. Τα πλήρη στοιχεία αναμένεται να βελτιώσουν την εικόνα από τις προσωρινές αυτές ενδείξεις που βασίζονται στις δηλώσεις 20 μόνο κρατών μελών.

Ο αριθμός των λόγων υποχρεωτικής μη εκτέλεσης που προβλέπονται στην απόφαση-πλαίσιο, κυμαίνεται από 3 έως 10 στα διάφορα κράτη μέλη. Όλα τα κράτη μέλη μετέφεραν τους τρεις λόγους υποχρεωτικής μη εκτέλεσης με ορισμένες εξαιρέσεις (άρθρο 3-1 / NL, UK) ή ελλείψεις (άρθρο 3-1 / DK, IE) · άρθρο 3-2 / IE, UK). Αντίθετα, οι επιλογές όσον αφορά τη μεταφορά των επτά λόγων προαιρετικής μη εκτέλεσης οφείλονται σε καταστάσεις πολύ διαφορετικές στα διάφορα κράτη, ορισμένα από τα οποία μετέφεραν μέρος μόνο αυτών ή παρείχαν στις δικαστικές τους αρχές μεγαλύτερο περιθώριο εκτίμησης, ενώ άλλα τους χαρακτήρισαν όλους λόγους υποχρεωτικής εκτέλεσης. Η επιλογή αυτή όσον αφορά τη μεταφορά, ενώ κατά κανόνα είναι δυνατή, εκτός από την περίπτωση αντίθετης εξέλιξης της νομολογίας[6] (άρθρο 4-3), μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο κριτικής όταν φτάνει στο σημείο να επιβάλει στις δικαστικές αρχές εκτέλεσης να ασκήσουν οι ίδιες δίωξη αντί να αποδεχθούν το ένταλμα σύλληψης, ενώ μάλιστα έχει ασκηθεί δίωξη στο κράτος μέλος έκδοσης (άρθρο 4-2).

Η ποικιλία των εθνικών καθεστώτων οφείλεται επίσης στο γεγονός ότι δεν έκαναν όλα τα κράτη χρήση της δυνατότητας εξάρτησης της εκτέλεσης των ενταλμάτων από

---

5 Council conlusions, 2.-3.10.2003, Point A/5

6 *Gozutok* (C – 187/01) και *Brugge* (C – 385/01), 11.2.2003.

την εκπλήρωση των τριών **ειδικών εγγυήσεων** που προβλέπει η απόφαση-πλαίσιο. Στην περίπτωση ωστόσο που έγινε χρήση της εν λόγω δυνατότητας, ορισμένα κράτη μέλη προέβλεψαν την απαίτηση συμπληρωματικών όρων (άρθρο 5-1 / MT, UK · άρθρο 5-3 / NL). Επιπλέον, φαίνεται ότι στην πράξη ορισμένες αρχές απαιτούν εγγυήσεις που δεν προβλέπονται στο έντυπο, ή ακόμη αρνούνται την παράδοση ενώ έχουν δοθεί εγγυήσεις.

Η **παράδοση υπηκόων**, μια σημαντική καινοτομία της απόφασης-πλαισίου, αποτελεί πλέον γεγονός, εκτός εάν προβλέπεται παρέκκλιση από την ίδια την απόφαση (άρθρο 33 / AT). Τα περισσότερα κράτη μέλη, ωστόσο, επέλεξαν να εφαρμόσουν για τους υπηκόους τους, τη δυνατότητα να εκτίσουν την ποινή τους στο έδαφός τους (άρθρο 4-6 και 5-3), με ορισμένες εξαιρέσεις (IE, SK, UK). Με την επιλογή αυτή, τα περισσότερα κράτη μέλη εφαρμόζουν την ίση μεταχείριση των υπηκόων και των κατοίκων τους.

Ωστόσο, αντιμετωπίζονται ακόμη δυσκολίες. Σύμφωνα με πληροφορίες της Επιτροπής, ένα λυπηρό γεγονός φαίνεται να είναι η πρακτική ορισμένων δικαστικών αρχών να αρνούνται την εκτέλεση των ενταλμάτων σύλληψης σε βάρος υπηκόων τους, επικαλούμενες την αρμοδιότητά τους (άρθρο 4-2 και 4-7), χωρίς ωστόσο να ασκούν οι ίδιες τις διώξεις. Επιπλέον, ένα κράτος μέλος θέσπισε ρήτρα αμοιβαιότητας και μετατροπή της επιβαλόμενης στους υπηκόους του ποινής (άρθρο 4-6 / CZ). Ένα άλλο κράτος έκρινε σκόπιμο να επαναφέρει για τους υπηκόους του τον συστηματικό έλεγχο του διττού αξιόποινου και να εξαρτήσει την παράδοσή τους από την εγγύηση ότι θα είχε τη δυνατότητα να μετατρέψει την ποινή τους (άρθρο 5-3 / NL). Ο όρος όμως αυτός που προβλέπεται από τη σύμβαση της 21.3.1983 για τη μεταφορά καταδίκων, δεν έχει περιληφθεί στην απόφαση-πλαίσιο. Εξάλλου, η σύμβαση αυτή δύναται να χρησιμεύσει ως νομική βάση για την εκτέλεση ποινής επιβληθείσας σε άλλο κράτος μέλος μόνον εφόσον η εκτέλεση της εν λόγω ποινής έχει ήδη ξεκινήσει, προϋπόθεση που κανονικά δεν πληρούται όταν εκδίδεται ένταλμα σύλληψης για την εκτέλεση ποινής.

Τέλος, κρίνεται ανησυχητική η εισαγωγή λόγων που δεν προβλέπονται από την απόφαση-πλαίσιο. Ο επιπλέον λόγος άρνησης λόγω της αρχής *ne bis in idem* έναντι του διεθνούς ποινικού δικαστηρίου, που θα επέτρεπε σε ορισμένα κράτη μέλη να καλύψουν κάποιο κενό της απόφασης-πλαισίου, δεν μπορεί να εφαρμοστεί. Το ίδιο ισχύει και για το θέμα των ειδικών λόγων άρνησης για παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων (άρθρο 1-3) ή για διακρίσεις (αιτιολογικές σκέψεις 12 και 13) τους οποίους τα δύο τρίτα των κρατών μελών έχουν επιλέξει να εισάγουν ρητά, υπό διάφορες μορφές. Η επίκληση των λόγων αυτών, όσο θεμιτή και αν είναι, εκτός εάν ξεπερνά τα όρια της απόφασης-πλαισίου (EL, IE, CY), δεν μπορεί να γίνει παρά σε εξαιρετικές μόνο περιπτώσεις εντός της Ένωσης. Είναι ακόμη πιο σημαντικό να υπογραμμιστεί η εισαγωγή άλλων λόγων μη εκτέλεσης που αντίκεινται στην απόφαση-πλαίσιο (άρθρο 3 / DK, MT, NL, PT, UK), όπως λόγοι πολιτικοί, εθνικής ασφάλειας ή λόγοι που υπαγορεύουν τον επί της ουσίας έλεγχο της υπόθεσης.

2.2.2. Παραδόσεις που διενεργούνται στο συντομότερο δυνατό διάστημα

Η ταχύτητα που χαρακτηρίζει το ένταλμα σύλληψης βασίζεται, εκτός από την επιτάχυνση της διαδικασίας λόγω του πλήρως δικαστικού χαρακτήρα της, στο συνδυασμό της χρησιμοποίησης ενιαίου εντύπου, διαφόρων τύπων διαβίβασης και κανόνων που καθορίζουν τις προθεσμίες της διαδικασίας. Η μεταφορά των σημείων

αυτών από τα κράτη μέλη κρίνεται γενικά ικανοποιητική. Πράγματι, χάρη στην εφαρμογή της απόφασης-πλαισίου, η μέση διάρκεια εκτέλεσης ενός εντάλματος μειώθηκε, σύμφωνα με μια πρόχειρη εκτίμηση, από 9 μήνες σε 43 ημέρες. Εξάλλου, στον υπολογισμό αυτό δεν έχουν ληφθεί υπόψη οι συχνές περιπτώσεις κατά τις οποίες το άτομο συγκατατίθεται στην παράδοσή του, οπότε η μέση διάρκεια μειώνεται στις 13 ημέρες.

Όλα τα κράτη μέλη (εκτός MT και UK) υιοθέτησαν το **ενιαίο έντυπο** και προέβλεψαν διάφορους πιθανούς **τρόπους διαβίβασής** του. Στο πλαίσιο αυτό η δυσκολία που ανακύπτει είναι ότι η απόφαση-πλαίσιο δεν αντιμετωπίζει τα σήματα Interpol ως αιτήσεις προσωρινής σύλληψης, σε αντίθεση με ό,τι ισχύει για τα αντίστοιχα σήματα SIS (άρθρο 9-3). Εν αναμονή της εφαρμογής του δεύτερου συστήματος πληροφοριών Σένγκεν (SIS II), το κάθε κράτος μέλος θα δύναται να καλύψει το κενό αυτό με μια εθνική διάταξη.

Εξάλλου, οι απαιτήσεις των κρατών μελών ποικίλουν σε μεγάλο βαθμό στα επιμέρους σημεία που αφορούν τις προθεσμίες για την παραλαβή των ενταλμάτων μετά από μια σύλληψη (από 2 έως 40 ημέρες), τις μεταφράσεις (αποδεκτές σε μία έως περισσότερες από τέσσερις γλώσσες) και τους τρόπους επαλήθευσης ταυτότητας (από την απαίτηση υποβολής αποκλειστικά του πρωτοτύπου έως την αποστολή απλής τηλεομοιοτυπίας). Οι διαφορές αυτές μπορούν στην πράξη να έχουν ως συνέπεια την καθυστέρηση των παραδόσεων ή ακόμη και τη μη υλοποίησή τους.

Ειδικότερα, ορισμένα κράτη μέλη επιβάλουν απαιτήσεις που δεν προβλέπονται από την απόφαση-πλαίσιο όπως η επισύναψη αναφορών ή εγγράφων που δεν περιέχονται στο έντυπο (άρθρο 8-1/ CZ, MT) ή η έκδοση ξεχωριστού εντάλματος για κάθε αξιόποινη πράξη (IE). Οι εν λόγω δυσχέρειες αναμένεται ωστόσο να απαλειφθούν προοδευτικά χάρη στην εναρμόνιση των πρακτικών εντός του κάθε εθνικού συστήματος και στη μεγαλύτερη εξοικείωση με τις απαιτήσεις των άλλων συστημάτων. Στο στόχο αυτό θα συμβάλουν επίσης η πλήρης αναθεώρηση των προϋπαρχόντων σημάτων, η επέκταση της χρήσης ασφαλών μέσων διαβίβασης (SIS II) και, γενικότερα, η εδραίωση της αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Η ευρύτερη αποδοχή από κάθε κράτος μέλος άλλων γλωσσών, εκτός των δικών τους, θα μπορούσε επίσης να διευκολύνει το έργο στο πλαίσιο μιας διευρυμένης Ένωσης.

Η εκτέλεση του εντάλματος σύλληψης, αντίθετα με τη διαδικασία της έκδοσης, διέπεται από συγκεκριμένες **προθεσμίες** (άρθρο 17 και 23). Σε γενικές γραμμές, τα κράτη μέλη ανταποκρίθηκαν ιδιαίτερα ικανοποιητικά στις υποχρεώσεις τους στον εν λόγω τομέα. Πράγματι, οι περισσότερες παραδόσεις φαίνεται να έχουν πραγματοποιηθεί πριν τη συμπλήρωση των μέγιστων προβλεπόμενων προθεσμιών.

Ωστόσο, σε περίπτωση προσφυγής, ορισμένα κράτη μέλη δεν έχουν συμφωνήσει στον καθορισμό προθεσμίας στο πλαίσιο των ανώτατων δικαιοδοτικών τους οργάνων (CZ, MT, PT, SK, UK) ή όρισαν για την ολοκλήρωση της διαδικασίας μέγιστη προθεσμία που υπερβαίνει τον κανόνα των 60 ημερών (BE) ή ακόμη και το ανώτατο όριο των 90 ημερών (FR). Στο πλαίσιο αυτό πρέπει να επισημανθεί ότι η άσκηση προσφυγής βάσει της εθνικής νομοθεσίας δεν αποτελεί από μόνη της εξαιρετική περίπτωση (άρθρο 17-7). Προς το παρόν, οι περιπτώσεις σημαντικής καθυστέρησης παραμένουν ελάχιστες και το Eurojust ενημερώνεται σχετικά, ωστόσο είναι νωρίς για να εξαχθούν συμπεράσματα.

2.2.3. Παραδόσεις μετά από συγκατάθεση με τήρηση των θεμελιωδών εγγυήσεων για το άτομο

Η διαδικασία για το ένταλμα σύλληψης είναι αποτελεσματικότερη και ταχύτερη από τη διαδικασία έκδοσης, χωρίς ωστόσο να υποβαθμίζεται στο πλαίσιό της ο πλήρης σεβασμός των ατομικών εγγυήσεων. Αντίθετα με ό,τι έπραξαν ορισμένα κράτη μέλη, το Συμβούλιο δεν θέλησε να χαρακτηρίσει το γενικό όρο της τήρησης των θεμελιωδών δικαιωμάτων ως σαφή λόγο άρνησης της εκτέλεσης σε περίπτωση παράβασης. Εξυπακούεται ωστόσο ότι μια δικαστική αρχή δύναται πάντα να αρνηθεί την εκτέλεση ενός εντάλματος σύλληψης εάν διαπιστώσει ότι στο πλαίσιο της διαδικασίας έχει σημειωθεί παράβαση του άρθρου 6 ΣΕΕ και των κοινών στα κράτη μέλη συνταγματικών αρχών· σε ένα σύστημα που βασίζεται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη, μια τέτοια κατάσταση θα έπρεπε να εμφανίζεται μόνο κατ' εξαίρεση.

Όλα τα κράτη μέλη μετέφεραν το σύνολο των διατάξεων της απόφασης-πλαισίου σχετικά **με τα δικαιώματα του καταζητούμενου** (άρθρο 11), οι λεπτομέρειες όμως ποικίλουν από το ένα κράτος στο άλλο, ιδίως όσον αφορά τη διατύπωση της συγκατάθεσης. Παραμένουν ωστόσο ελάχιστες αδυναμίες που αφορούν κυρίως διαδικαστικές ασάφειες (άρθρο 13 / DK, LV, PL, PT · άρθρο 14 / DK). Πρέπει τέλος να υπογραμμιστεί ότι από τη διευκόλυνση που παρέχεται στο πλαίσιο του εντάλματος σύλληψης επωφελούνται και τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα τα οποία στην πράξη συγκατατίθενται πλέον για την παράδοσή τους σε περισσότερες από τις μισές περιπτώσεις που κοινοποιούνται.

Η αξιολόγηση του εντάλματος σύλληψης από την άποψη της εγγύησης των θεμελιωδών δικαιωμάτων οδηγεί στη σύγκριση της σημερινής κατάστασης με την προϋπάρχουσα. Αξίζει να επισημανθούν πολλά θετικά σημεία. Η απόφαση-πλαίσιο είναι πιο σαφής όσον αφορά την αρχή **ne bis in idem**. Επίσης έχει ενισχύσει το δικαίωμα στις υπηρεσίες νομικού παραστάτη (άρθρο 11-2, 13-2, 27-3 και 28-2), το δικαίωμα για εξέταση της σκοπιμότητας προσωρινής κράτησης (άρθρο 12), καθώς και το δικαίωμα αφαίρεσης της περιόδου κράτησης από τη **συνολική διάρκεια στέρησης της ελευθερίας** (άρθρο 26). Γενικότερα, το ένταλμα σύλληψης λόγω της ταχείας εκτέλεσής του συμβάλει στην καλύτερη τήρηση της «εύλογης προθεσμίας». Λόγω της αποτελεσματικότητάς του, ιδίως όσον αφορά την παράδοση υπηκόων άλλων κρατών μελών, το ένταλμα διευκολύνει τη λήψη απόφασης για προσωρινή απόλυση των ατόμων ανεξαρτήτως του τόπου διαμονής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση (άρθρο 12).

3. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Παρά την αναντίρρητη αρχική καθυστέρηση, το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έχει πλέον τεθεί σε εφαρμογή στις περισσότερες από τις περιπτώσεις για τις οποίες έχει προβλεφθεί. Οι επιπτώσεις του κρίνονται θετικές, καθόσον οι διαθέσιμοι δείκτες είναι ευνοϊκοί όσον αφορά τη δικαστικοποίηση, την αποτελεσματικότητα και την ταχύτητα, ενώ ταυτόχρονα τηρούνται τα θεμελιώδη δικαιώματα.

Παρά τη συνολική αυτή επιτυχία δεν πρέπει να περάσουν απαρατήρητες οι προσπάθειες που πρέπει ακόμη να καταβάλουν, τόσο η Ιταλία ή ορισμένα κράτη μέλη (ειδικότερα CZ, DK, EE, IE, LU, MT, NL, SI, UK), για να συμμορφωθούν

πλήρως με την απόφαση-πλαίσιο, όσο και η Ένωση για την κάλυψη ορισμένων ελλείψεων στο διατακτικό μηχανισμό.

Δεδομένου ότι η παρούσα αξιολόγηση πραγματοποιείται σε πρώιμο στάδιο, ο χαρακτήρας της είναι προσωρινός· θα χρειαστεί να αναθεωρηθεί ιδίως μετά την καταχώρηση πιο συστηματικών πληροφοριών. Η Επιτροπή επιφυλάσσεται συνεπώς του δικαιώματος να υποβάλει προτάσεις για την τροποποίηση της απόφασης-πλαισίου (άρθρο 34-3), μετά την απόκτηση μεγαλύτερης εμπειρίας.